

APO THE OSE

**ONTSNAPPEN AAN DE
ZWAARTEKRACHT**

DEEL 1 IN DE APOTHEOSE TRILOGIE

GESCHREVEN DOOR DIMITRI BALCAEN

COPYRIGHT © READMORE 2022

ANDERE WERKEN VAN READMORE PUBLISHING

PETER & PAN

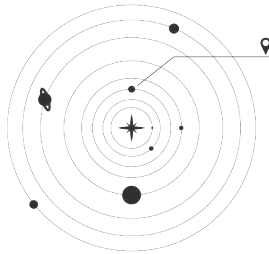
- Peter & Pan - Hoe Peter Pan werd (2018 - softcover)
Peter & Pan - Hoe Peter Pan werd (2021 - hardcover)
Peter & Wendy - Het originele verhaal (2021 - hardcover)

ZUSTERS VAN HET ATOOM

- Zusters van het Atoom - De Jacht (2018)
Zusters van het Atoom - Collisie (2018)
Zusters van het Atoom - Het Complete Verhaal (2020)

GRIMOIRE

- Grimoire - De Goden van Morgen (2020)

WORDT VERWACHT

- Grimoire - De dorre wereld (2022)
Peter & Haak - De laatste dagen (2022)
Apotheose - Het licht achterna (2023)

INHOUDSTAFEL

Ω	Proloog - Amber	1
1	Penemué	3
2	Baraqiël	25
3	Kovèd	53
4	Isaac	75
5	Gadreël	99
6	Arkas	119
7	Yéqon	143
8	David & Sarah	157
9	Kasdaye	187
10	Izrail	219
11	Uri'El	231
12	Bath Kōl	249
13	Amber	261
14	Openbaringen	269

OVER DE AUTEUR

‘Het klasje heeft de hele namiddag zitten luisteren naar de verhalen die uw zoon verzon.’

Met die woorden zette een kleuterjuf onbewust de piepjonge Dimitri Balcaen op het pad om schrijver te worden. Een levenslange droom die hij voor het eerst mocht waarmaken in 2018 met de lancering van zijn debuutreeks ‘Zusters van het Atoom’.

'You can't blame gravity for falling in love'

Albert Einstein

AMBER

21/09/2015 - 22:34 | AZ Sint-Jan - Brugge, België

Er zijn ergere manieren om te sterven dan met een naald in de arm.

Voor Amber kon het niet simpeler zijn. Even op de tanden bijten en voor ze het wist, was het voorbij. Ze was hem dit schuldig. Zo ver was haar brein al. Als ze haar arm daar nu maar eens van kon overtuigen.

Eén moment van helderheid, meer had ze niet nodig. Het zou best lukken, als ze maar even kon stoppen met bibberen. Lag het aan het vroege herfstweer? Het dak van het hospitaal bood nu eenmaal weinig beschutting. Of kwam het door al het bloed dat ze reeds had verloren?

Amber vreesde dat ze het misschien aan al die klappen tegen haar hoofd te danken had. Ze had er enkele minuten het bewustzijn door verloren. Er moest wel iets grondig fout zijn, als je eigen brein stopte met werken.

Zonder erbij stil te staan, tastte ze met haar tong de binnenkant van haar gebit af. Drie losse tanden en een flinke brok uit haar kies. Het bloed dat vrij kwam bij de inspectie mengde zich met haar speeksel. Walgend spooog ze het kleverig goedje uit. Alleen de smaak bleef achter.

De rest van haar lichaam was er niet veel beter aan toe. Technisch gezien was ze meer blauwe plek dan mens. Slechts hier en daar werd het canvas van wit, blauw en paars onderbroken door een tikkeltje rood. Nooit veel. Behalve dan aan de linkerkant

van haar gezicht. Daar kleurde het bloed haar van oog tot kin.

Ze haalde diep adem – iets dat haar gekneusde ribben afraadden – en blies de lucht terug uit door haar neus. Gewoon om haarzelf ervan te overtuigen dat ze er klaar voor was. Het was een triest en haperend geluid. Ze voelde zich geen bal beter, maar het drong eindelijk door dat verder uitstel nutteloos was.

Bevend trok ze de top van de spuit uit. Terwijl de koker zich vulde met de kille avondlucht, voelde ze het bloed in haar aders afkoelen. Heel even vroeg ze zich af hoe lang het zou duren voordat iemand haar vond. Maar die gedachte duwde ze al vlug uit haar hoofd. Als dat idee stand hield, dan zou ze de stap nooit kunnen zetten.

Voor de laatste keer inspecteerde Amber haar linkerarm. Overal stond dat vervloekt teken.

Pen had haar ooit eens verteld dat het symbool leven betekent. Destijds noemde Amber dat nog ironisch. Achteraf gezien had ze beter cynisch gebruikt.

Haar speurende ogen vielen uiteindelijk op de plooi van haar arm. Lichtgrijs waar zwart hoorde te zijn. Ze was nog niet te laat.

Als het de vorige keer niet zo'n pijn had gedaan, zou ze nog eens gezocht hebben. Dat zou opluchten. En het zou haar een paar extra seconden hebben gewonnen. Maar het lot is nu eenmaal iets dat je niet kan blijven ontlopen. Dus nam ze het maar in eigen handen.

De top van de naald brak haar huid.

Het deed maar even pijn.

'I became insane, with long intervals of horrible sanity.'

Edgar Allan Poe

1

PENEMUÉ

16/10/2014 - 07:15 | Westmeers 64 (Thuis) - Brugge, België

De titelmuziek van Titanic begon te spelen. Al na enkele noten werd het beantwoord door het dagdagelijkse gemopper. Het was nochtans Amber's bewuste keuze om er haar dagen mee te beginnen. Volgens haar was er geen vluggere manier om haar uit haar slaap te rukken, dan met een lied dat ze grondig haatte.

De blinde zoektocht naar de geluidsbron – ondertussen reeds een ochtendritueel – ging van start. De muziek moest en zou stoppen voor Celine Dion haar mond open trok.

Haar hand tastte het nachtkastje af. Hebbes! Een wekker zou de kamer reeds doorvlogen hebben. Haar telefoon daarentegen behandelde ze met een zekere tederheid.

Met ogen die liever dicht bleven, zocht ze het woordje 'Sluimeren' op. Een druk van de duim. De moeite leverde haar vijf minuten extra rust op.

Tot grote opluchting van al haar zintuigen doofde het schermlicht uit. Ze keerde haar smartphone de rug toe, de veiligheid van het deken terug opzoekend. Gedachten van opstaan en werk waren niet welkom. Dit was een moment van rust. Maar in de stilte borrelen ongewenste herinneringen juist het liefst naar boven.

Had hij echt gedreigd om te vertrekken? Hun ruzie was heftig geweest. En sommige woorden waren hard aangekomen. Amber verbloemde de waarheid nu eenmaal niet. Maar zo ver zou hij toch niet gaan. Dat lag niet in zijn aard.

‘Izzy?’ fluisterde Amber dromerig.

Geen antwoord. De stilte bracht haar terug op de rand van het indommelen, die plek waar ongewenste gedachten onbelemmerd ronddwalen. Kende ze hem dan toch niet zo goed als ze dacht?

Misschien had hij er gewoon genoeg van. Een deel van haar zou er begrip voor kunnen opbrengen. Zelf had ze op het punt gestaan hem de keuze te ontnemen. Maar voor ze de woorden over haar lippen kreeg, besepte ze dat het anders kon. Ze ging een oplossing vinden. Met hem, als hij dat nog wou.

Aarzelend zocht haar arm zijn kant van het bed op. De witte vlag werd geheven. Het betekende niet dat ze toegaf aan hem. Maar eerder dat hun relatie belangrijker was dan hun meningsverschil.

Blindelings tastte ze rond. Ze kreeg alleen maar dons te pakken. En als kers op de taart, begon haar wekker terug te janken.

Goedemorgen, realiteit.

Waar voorheen slechts slaap was, was nu paniek. Verdwaasd knipperde ze haar ogen. De wereld kreeg vorm. Een verfrommeld kussen. En zijn kant van het deken lag overhoop. Maar van hem viel geen spoor te bespeuren. Hij, die altijd wakker werd door haar ochtendkabaal.

‘Isaac?!’

Beide handen wreven door haar rode haren. Ze boog voorover, steunend tegen haar vele kussens. Recht zitten vestigde de aandacht alleen maar op dat opkomend panieke gevoel in haar buik. Alleen leven schrok haar niet af. Ze zou zich wel kunnen redden, ondanks haar toestand. Maar dat betekende niet dat ze Isaac kwijt wou.

Ze ging hem net opbellen, wanneer plots de kamerdeur openging. Daar stond Isaac, in zijn geruite pyjama, met de tandenborstel nog scheef in de mond. Verward staarden ze elkaar aan.

‘Rie’ je m?’ mompelde hij, alsof er niets gebeurd was.

Het kussen raakte hem pal in het gezicht. Nog voor het

projectiel de grond raakte, was de schade al duidelijk. Een scheve bril, een vallende tandenborstel en een wel heel verbaasde vriend.

‘Verdomme, Iz!’ riep Amber, ‘Ik dacht dat je weg was!’ Oorverdovende stilte overheerste de ruimte. De afstand tussen bed en deur leek nog nooit zo groot. Isaac zette zijn bril terug recht. ‘Amber...’ Geen van beide kon schuld bekennen, want geen van hen was in fout.

‘Je zou me echt missen, he?’ waagde Isaac zwakjes.

Een riskante zet in een reeds fragiele situatie. Ze wierp hem een nijldige blik, maar die uitdrukking zwakte al vlug af. Hij had gelijk, ook al gaf ze het niet graag toe. Hun relatie was niet perfect. Dat hoefde ook niet. Liefde, genegenheid of de vonk. Hoe je het ook noemde, ze hadden elkaar nodig.

‘Wat gisteren betreft,’ ging hij verder, ‘maak je geen zorgen. Ik...’

‘Nee.’ onderbrak ze, ‘Niet nu alsjeblieft. Misschien vanavond.’

Isaac knikte, alvorens hij zich bukte om de tandenborstel op te rapen. Wanneer hij het hoofd terug ophief, zag hij Amber's hand zachtjes trommelend op de lege plek naast haar. Met een kwetsbare glimlach nodigde ze hem uit.

Zonder te aarzelen nam hij haar aanbod aan. Wapensstiltand. Deze ramp was verijdeld. Hij voelde zich even dwaas als haar. Alsof hij alleen met de angst zat. Ze had hem even goed zelf kunnen verlaten. Elkaar kwetsen, dat wou geen van hen. Maar zo'n dingen gebeuren nu eenmaal wanneer je samen bent.

Aarzelend omarmde hij Amber, evenveel troost zoekend als haar. ‘We raken er wel aan uit.’ verzekerde hij haar. Als het een leugen was, dan was het een die hij zelf geloofde. Ze antwoordde met een kus. Slechts een licht tikje. Alsof ze wou zeggen, ‘Ik hoop het ook.’

Het is niet makkelijk wanneer de ene een kind wil en de andere niet.

Heel even vonden ze rust in elkaars armen. Dan ging de wekker voor een derde keer af. In al haar paniek had ze niet eens opgemerkt dat die was stilgevallen. ‘Moet me klaarmaken.’

mopperde ze met tegenzin. Woorden die door gesloten ogen werden tegengesproken.

‘Komaan, Sproet, opstaan.’ plaagde Izzy. Ze haatte die bijnaam en hij wist het maar al te goed. Het was een goeie manier om haar in gang te krijgen.

Ze reageerde met een harde wreef door zijn kroezelhaar. ‘Noem me niet zo.’ pruttelde ze.

Op een betere ochtend zou haar wraak zoeter zijn geweest. Maar vandaag liet ze het daarbij. Haar tijd zou nog komen. Zo ging de dans van hun relatie nu eenmaal.

Met tegenzin lieten ze elkaar los. Isaac wipte van het bed in één vloeiende beweging. Amber greep naar het stapeltje kleren dat ze de afgelopen avond reeds klaar had gelegd. Izzy trok haar aandacht terug met een kus in haar nek. ‘Ik ga me verder opfrissen. Laat me weten wanneer ik je moet halen.’

Amber knikte terug. Haar glimlach was al wat hoopvoller. Zonder om te kijken, verdween Isaac weer. Terug alleen. Maar met dit soort alleen kon ze leven. Waarover had ze zich eigenlijk zorgen gemaakt?

Met een ruk verwijderde Amber het warme deken. Haar blik viel direct op de bloedspetters. Hoe kon het anders? De rode vlekjes staken nu eenmaal sterk af op het witte deken.

‘Verdomme.’

De schaafwonden op haar knieën waren terug open gegaan.

Isaac mocht ze niet zien. Ze had hem nog steeds niet over de wonden verteld, ook al waren ze nu al bijna een week verder. Amber wou dat ze het niet hoefde te verbergen. Ze wist gewoon niet hoe ze het hem moest uitleggen, zonder dat hij haar voor gek verklaarde.

Amber maakte een bolletje van het deken en wierp het doorheen de kamer.

Misschien was ze toch gek. Maar met elke dag die voorbij ging, werd ze er meer van overtuigd dat haar belevenis echt was.

Ze herinnerde zich de geur van de gloeiende takken nog levendig. Hoe haar hart in haar oren klopte op het moment

waarop het monster aanviel. En wanneer ze haar ogen sloot, zag ze nog steeds haar twee reddende engelen.

Er was alleen geen bewijs. Ja, ze had de schrammen, maar ze kon niet aantonen dat die het resultaat waren van een wilde vlucht over de Brugse kasseien. Niemand zou haar bloedspoor kunnen zien. Alleen zij was er zeker van dat het er nog zou liggen.

Ondertussen controleerde Amber haar wonden. Het bloeden was al lang gestold. Haarzelf kennende had ze er vast in haar slaap aan zitten prutsen. Een van haar slechte gewoontes. Er was geen korstje dat ze ongekrabt kon laten.

Ze besloot dat het geen verdere aandacht vereiste. Haar benen hadden toch al ergere dingen doorstaan dan wat schrammetjes. Met het deken op hun washoopje zou Isaac het ongemerkt in de machine smijten. Daar zou het verhaal eindigen.

Amber plooidde haar kleren open. Allereerst nam ze haar sokken, voor het geval dat Izzy binnen kwam. 's Nachts droeg ze ze niet graag. Ze hield van het gevoel dat een warm deken haar gaf. Maar overdag waren ze een must. Al was het maar om de blikken rondom haar af te wenden.

Dat is nu eenmaal het leven zonder benen.

16/10/2014 - 08:03 | 't Zand - Brugge, België

De rest van Amber's ochtendritueel verliep in vrede. Ze hoefde niet lang te wachten voordat Izzy haar kwam halen. Met veel zorg nam hij haar in zijn armen, samen de trap af. Hij was niet sterk, maar Amber woog niet veel.

Met al haar zorgen had ze kostbare tijd verloren. Dus kortte Amber met tegenzin haar training die ochtend in. Pull-ups aan de optrekstang, sit-ups met hulp van Isaac en wat gewichtstraining. Dan maar geen ontbijt. Haar training ging voor.

Sport was haar leven al voor het ongeval. Kickboksen en hardlopen. Daar blonk ze in uit. Het leek allemaal voorbij. Maar haar ambities eindigden niet bij het ongeval. De rolstoel hield haar tegen. Dat was zeker. En haar twijfels hielpen ook niet. Met beiden moest ze dagelijks kampen. Maar dag na dag overwon ze

die.

‘We moeten door. Anders mis je de laatste bus nog.’

Naar gewoonte bracht Isaac haar nog naar de bushalte. Het was niet ver. Ze lieten hun rijhuisje achter zich. Het was niet veel groter dan een schoenendoos, maar voor Brugs vastgoed was het verbazingwekkend betaalbaar.

Als je het aan Izzy had gevraagd, dan zou hij gezegd hebben dat hij gevallen was voor de kenmerkende gevel. Amber ging gewoon opmerken dat het dicht bij 't Zand lag. Een centraal plein met een grote bushalte was nu eenmaal praktisch.

Aan de halte was de grootste drukte reeds voorbij. Isaac hield halt op hun gebruikelijk plekje onder het afdak. Daar duwde Izzy nog een banaan in haar handen. ‘Zodat je toch iets binnen hebt’

Zelf bleef hij niet lang. De volgende trein naar Gent mocht hij niet missen. Hij was al te laat door haar en het viel aan zijn gezicht af te lezen dat het hem stoorde. Dus kuste ze hem en zei ze dat hij moest vertrekken. Ik-hou-van-je's werden uitgewisseld. Hij keek nog even terug naar haar. Dan verdween hij achter het concertgebouw.

Tegen dat Amber haar stuk fruit op had, was de bus eindelijk in aantocht.

Het volk begon rondom Amber te drummen. Ze herkende enkele van hen. Het waren gezichten waar ze geen naam op kon plakken. Een oudere vrouw knikte naar haar. Ze glimlachte kort terug. Enkele studenten begroetten een vriendin die nog net op tijd toe kwam. Bijna elke dag deelden ze dezelfde route. Amber hoefde geen van hen te kennen. Voor hen was ze even naamloos. Een lege pagina die je zelf invulde. Daar kon de realiteit nooit aan tippen.

Een oudere man hielp haar de bus op. Er was altijd wel iemand die dat deed. Ze kon het alleen. Maar dit was makkelijker dan elke keer hulp te weigeren. Zij hadden het gevoel dat ze een goeie daad hadden verricht en Amber spaarde wat energie uit. Iedereen won.

Voeten en rugzakken weken voor haar wanneer ze door het

gangpad rolde. Twee tienerjongens ontruimden haar toegekende plek. Het was makkelijk als je je eigen stoel al mee had. Een van de weinige voordelen aan haar situatie.

De drukte sloot Amber in. Het stoorde haar niet. Zoals gewoonlijk staarde ze blindelings voor haar uit. Het straatbeeld passeerde voor haar ogen. De verveling duurde maar even. Straks zou Emma opstappen.

Emma en Amber waren niet echt wat je vrienden zou noemen. ‘Koetjes en kalfjes’, dat was meer hun ding. Het maakte de rit draaglijker voor beiden. Emma werkte ook in het contactcenter. Zij maakte deel uit van human resources. En omdat ze een hand had in het aannemingsproces viel ze goed in de smaak bij hun collega’s.

Amber had minder geluk.

Voor haar bestond een dag uit het aanhoren van klachten. Het was niet haar droomjob, maar dagelijks ontdekte ze wel een nieuw kleurrijk woord. Er was geen zoutige zeebonk die kon tippen aan haar woordenschat. Toch lag de ware kunst hem in het niet gebruiken van deze gave.

Ondanks haar ochtendgymnastiek bleef de vermoeidheid over haar hangen. De trilling van de bus suste haar lichaam. Beeld na beeld ging voorbij. Het lawaai vervaagde naar de achtergrond. De tol van een rusteloze nacht werd opgeëist. Knikkebollend trachtte ze wakker te blijven. Pas wanneer de bus bruusk remde, schrok ze terug wakker. De deuren voor haar klapten open en weer zag ze de wereld voor wat het echt was.

In een zekere zin was het prachtig om aan te zien. Ze herkende Brugge. De stad zat gewoon onder een laagje natuur. Massieve stronken, bedekt met bloeiende planten, drapeerden gevel en straat. Toch liep het volk erdoor heen alsof er niets was. Meer zelfs, het leek alsof zij vager waren dan hun omgeving.

‘Niet opnieuw.’ mompelde ze.

Je zou verwachten dat ze zou panikeren, maar voor Amber was dit een dagelijks ritueel geworden.

Het begon de ochtend na haar voorval. Ze keek dromerig

door het raam en plots staarde de andere wereld terug. Omdat het al even vlug verdween, schreef ze het af aan een dagdroom. Maar sindsdien bleef het zich maar voordoen.

De sluitende deuren brachten haar terug naar het heden. Op naar de volgende halte. Amber knipperde geforceerd haar ogen. De vorige keren had dat op den duur geholpen. Ditmaal had ze niet zoveel geluk.

De bus reed dwars door een kronkelende tak. Dat niemand reageerde, verbaasde haar niet. Ook zij voelde niets wanneer het hout door haar heen ging. Iedereen ging verder hun gang. Dus waarom zij niet? Haar waanzin verkondigen zou toch niets uitgehaald hebben.

Amber sloot haar ogen. Zo kon ze zich tenminste inbeelden dat haar wereld normaal was.

Wat kon de oorzaak zijn? Van alcohol en drugs moest ze niets weten. Ze nam ook geen medicatie. Een hersentumor dan? Of misschien een psychotische aanval. Het moest wel zoiets zijn. Maar waarom nu?

Amber zette haar zorgen op een rijtje: slaaptkort, druk op het werk, de fysieke uitputting van het sporten, zorgen met Isaac, een leven zonder benen. Het telde allemaal op. Als ze het zo bekeek, verbaasde het haar dat ze niet eerder was gekraakt

Nu kon ze alleen maar kalm blijven en afwachten. De hallucinatie zou wel over gaan, net als de andere. Dan kon ze vanavond de waarheid vertellen aan Isaac. Als dit bleef escaleren, dan zou ze zijn hulp hard nodig hebben. Over hoe ze dat zouden aanpakken, trachtte ze zich geen zorgen te maken. Dat zou een druppel teveel zijn in de al overvolle emmer.

De bus schokte wederom en de deuren maakten dat ‘pssht’ geluidje. Het rumoer van mensen die op en af stapten. Amber gunde het geen blik, tot een hand op haar schouder viel.

‘Hé! Wakker worden, slaapkop.’ drong een herkenbare stem aan. Met tegenzin opende Amber haar ogen. Een geblondeerde mid-twintiger met volmaakte make-up staarde haar glimlachend aan. Het was Emma.

‘Ik was gewoon m’n ogen even aan het rusten.’ loog Amber. Ze gaapte naar de ruit, vlak achter haar collega. De jungle lag er nog steeds. Alleen was ze ditmaal niet meer zo verlaten.

Er bewoog iets in die takken.

‘Oei! Zware nacht?’ polste Emma.

‘Zwijg me ervan...’

16/10/2014 - 08:28 | IRIS Communication Group - Oostkamp, België

Emma negeerde Amber's gebruikelijke pessimisme en vulde de busrit met een kleurrijke beschrijving van haar laatste avontuur.

Veel ving Amber er niet van op. De woorden ‘gratis shotjes’ en ‘gebruinde Adonis’ bleven als enige hangen. Niet slecht voor een woensdagavond. Maar de figuren die hen achterna zaten, baarden haar meer zorgen.

De bus stopte een dertigtal meter van hun werkplaats. Het volk was reeds uitgedund. Amber stond weigerachtig tegenover het uitstappen. Maar veel kon ze er niet over zeggen. Emma had de handvatten reeds vast en duwde haar voorzichtig de bus uit. Zeg wat je wilt over haar, maar ze bedoelde het goed.

Amber kon nu alleen nog maar hopen dat de wezens even ijl waren als de bomen waarin ze schuilden.

Emma keek even naar haar horloge. Amber voelde haar rolstoel versnellen. Dat hebben ze aan de opstopping bij het rondpunt te danken.

Amber wierp nog een blik achterom. Daar ging de bus. De schepsels hielden voorlopig afstand. Hoe ze ook probeerde, ze kreeg hen maar niet scherp te zien.

‘Je bent er echt niet bij vandaag.’ observeerde Emma.

‘Problemen met Isaac.’ gaf Amber toe. Technisch gezien was het de waarheid.

Emma zweeg. Zo tactloos was ze nog niet.

De schuifdeuren gingen open.

Ze werden verwelkomd door een aangename warmte. De oudere secretaresse keek op vanachter haar bureau. Haar blik was

genoeg om hen terug af te koelen. In hun hoofd telden Amber en Emma al af naar haar dagelijkse opmerking.

‘Net op tijd, hé, meisjes.’ zei ze, overdreven op haar horloge tikkend.

Het was stipt half negen.

‘De bus had wat vertraging.’ verdedigde Emma. De secretaresse berispte de opmerking met een ‘tsss’. Amber negeerde het. Ze had hier zin noch tijd voor.

‘Ik ga al door. Tot vanavond?’ vroeg ze.

‘Weet ik nog niet. Het kan zijn dat Sammy – was dat haar gebruikte Adonis? – me komt halen.’ antwoordde Emma.

En dan kwam de blik.

Amber zag het vaak genoeg. Medelijden. Meer was het niet. Daarom dat ze geen vrienden waren.

‘Goed. We zien wel.’

Amber liet het niet aan haar hart komen. Zonder terug te kijken begaf ze zich naar de lift.

In het gebouw waren tak noch monster te bespeuren. Haar eerste meevaller. Dat luchtte op.

Eenmaal op de tweede verdieping rolde ze tussen de uitgestrekte bureau’s naar haar computer. Een van de drie plekken waar geen stoel stond. Ze was niet de enige met een gebrek.

Jacob leed aan amelie, waardoor hij twee onderontwikkelde benen had. Daniel daarentegen had hetzelfde meegemaakt als haar. Een auto-ongeval. Een deel van zijn rechterarm was weg. Net als zijn rechervoet. Van het andere been kon niets gered worden. Maar hij zat tenminste alleen in de wagen.

Iedereen veronderstelde dat ze bevriend waren. Maar ze kenden elkaar nauwelijks. Een verschil in leeftijd en interesses. Daarnaast wou geen van hen constant aan hun conditie herinnerd worden. Ze hadden elk hun eigen problemen.

De enige keer dat ze alledrie samen waren, was voor de bedrijfsfoto. ‘IRIS Communication Group is trots op hun divers personeel’. Zo klonk het verkoopspraatje. Maar divers was niet wat ze wilden zijn. Ze werkten daar omdat er nauwelijks andere

mogelijkheden waren.

Met een druk op de knop floepte haar scherm aan. Amber sloot haar computer nooit af. Zo kon ze direct aan de slag gaan. Ze had al genoeg tijd verloren die ochtend. En het laatste dat ze nu kon gebruiken, was een berisping van haar verantwoordelijke.

Een laatste blik uit het raam. Talrijke kleine ogen staarden terug vanuit het struikgewas. Het verbaasde haar niet.

Ze checkte in en zette haar headset op. Haar gsm trilde. Nu was het te laat om hem te controleren. Vast Isaac om te zeggen dat hij zijn trein had gehaald. Hoe zou hij reageren op haar hersenschimmen? Zou hij ook denken dat de wonden op haar benen het gevolg waren van een psychotische bui? En als dat zo was, tot wat was ze dan nog in staat?

Misschien keerde ze best terug naar huis. Langzaam tikte ze het nummer van haar overste in. Maar tot bellen kwam het niet.

Wat zou ze gezegd hebben? ‘Sorry, ik moet naar huis omdat ik een oerwoud vol vreemde wezentjes zie?’ Zoiets kon haar haar job kosten. Dat kon ze zich niet veroorloven. Het geld hadden ze te hard nodig. Harder nog als ze psychiatrische hulp moest zoeken. En Izzy kon haar nu toch niet helpen. Best nog even doorbijten. Verder doen alsof er niets aan de hand was. Zo ging ze wel door de dag geraken.

Haar gedachtegang werd onderbroken door gerinkel in haar oor. De eerste telefoon van de dag. Wat gezeur zou haar gedachten wel verzetten. Ze slaakte een diepe zucht en nam op.

‘IRIS Support, hoe kan ik u helpen?’

‘Je kijkt scheel.’

Amber was veel gewoon. Soms hoorde ze de persoon aan de andere kant al tieren voor ze het eerste woord uit haar mond kreeg. Gesnik zou ook niet nieuw geweest zijn. Maar dit, dit was de kers op de taart.

‘Excuseer, mevrouw?’ probeerde Amber. Ditmaal hoopte ze dat het een hallucinatie was. ‘Je bent dubbel aan het zien.’ herhaalde de stem helder. En daarmee brak het laatste strootje. Deze hele dag ging van kwaad naar erger. Dit nam ze er niet bij.

‘Luister, ik heb een rottag. Als je met iemand zijn voeten wilt spelen, bel dan een ander nummer!’ snauwde ze terug. Dat er geen vloekwoorden aan te pas kwamen, getuigde van een haast onmenselijke wilskracht.

Het bleef stil aan de andere kant van de lijn.

Enkele nabije collega’s keken op. Foptelefoons waren gemakkelijker als het jezelf niet overkwam. Amber vond het de laagste vorm van humor.

Ze hoopte nog op een verontschuldiging, maar die bleef uit. Dan maar toelaggen. Toch aarzelde ze. Herkende ze die stem niet?

‘Amber, zie je de Wereldboom?’

Ze was met stomheid geslagen. Het woord rinkelde een bel. En hoe kende de vrouw haar naam? Amber checkte of haar collega’s hun interesse reeds verloren hadden. Het leek veilig.

‘Vraag je me nu of ik een verdomd oerwoud zie?’ fluisterde ze.

‘Wel, technisch gezien is het maar één boom.’ antwoordde de stem aan de andere kant van de lijn, ‘maar zo kan je het ook omschrijven.’

Amber keek van links naar rechts. Niemand keek nog in haar richting. ‘Oké, ja, ik zie je boom.’ gaf ze toe. Het luchtte op om dat van haar hart te hebben.

Even vreesde Amber gegiechel te horen, maar dat bleef uit. Haar collega’s hadden hier niets mee te maken. Anders zouden ze zich nu wel verraden hebben.

‘We hebben dit besproken, Amber. Je lichaam went nog aan de situatie.’ zei de vrouw, ‘Herinner je mij nog?’

Amber twijfelde even. Ze herkende de stem wel. De persoon erachter had ze nog maar enkele dagen geleden ontmoet. Maar toegeven dat zij het was, stond gelijk aan toegeven aan de waanzin.

‘Pen?’ vroeg ze aarzelend, ‘Is het niet?’

De stem onderdrukte duidelijk een lach. ‘Penemué. Juist! Goed, Amber, ik leg je alles uit. Er zijn vast een paar dingen waarop je antwoorden wil.’ zei Pen. Het was precies wat Amber

wou horen.

‘Vraag maar.’

Er waren zoveel dingen waar ze het antwoord op wou hebben. Er waren grote gaten in haar geheugen wanneer het die nacht betrof. Maar waarmee kon ze beginnen?

‘Ik zie scheel?’

‘Sorry, het was sterker dan mezelf’ bekende Penemué, ‘Je kon er niet mee lachen. Dat zag ik.’

Ze houdt me in de gaten, merkte Amber op. Maar waar was ze dan? Er viel niets of niemand opvallend te bespeuren.

‘Maar ik loog niet. Je ziet twee dingen tegelijk.’ vervolgde Pen.

‘Zover was ik ook al.’ ontglipte Amber.

Het werd weer stil aan de overkant.

‘Dat verdiende ik.’ gaf haar beller uiteindelijk toe.

‘Doet er niet toe. Kan je er iets aan doen?’ vroeg Amber.

Ze nam de extra moeite om wat vriendelijker over te komen. De persoon aan de andere kant was misschien de enige die haar kon helpen.

‘Daar zijn we mee bezig. Bijt op je tanden.’

We. Ze zei we. Ze kon niet eens een antwoord krijgen zonder meer vragen die opdoken. ‘Wie...’ Maar ze kon haar vraag niet afwerken.

Een schok ruiste door haar hoofd. Haar headset ketste op het bureau. Haar gevloek bracht wederom een publiek met zich mee.

‘Kortsluiting.’ zei ze beschaamd, ‘Het is m’n dag niet.’

Meer moesten ze niet weten.

De stem van Pen luidde ondertussen verder uit de koptelefoon.

‘Amber! Amber!’ Voorzichtig tilde ze het apparaat terug op. Geen stroomstoot. Dus plaatste ze hem maar terug op haar kruin.

‘Sorry! Sorry! Dat was Baraquiël!’ hoorde ze direct. Zo wist Amber meteen wie er nog aanwezig was.

‘Wat spoken jullie verdomme uit?’ siste Amber in de microfoon.

Penemué negeerde haar vraag.

‘Kijk gewoon naar buiten.’

Met zowel nieuwsgierigheid als tegenzin gehoorzaamde Amber. Haar woede veranderde in opluchting. Er was geen vervloekt woud meer te zien. Enkel een grijsgrauw kantoor aan de overkant. 'Is dat al een zorg minder?' vroeg Pen.

Amber bleef sprakeloos.

Haar rationele kant schreeuwde moord en brand uit. Liet ze zich nu meesleuren in haar eigen fabeltjes? Ze herkende de stem omdat zij de stem moest zijn. Haar eigen brein speelde een spelletje met haar. Het kon gewoon niet anders.

Ik moet ophangen, dacht ze. Er was niemand aan de andere kant van de lijn.

Ik heb hulp nodig.

De onnatuurlijke kalmte die ze voorheen voelde, ebde weg.

'Amber, hang nog niet op.' smeekte Pen, 'Ik weet dat je al veel hebt moeten verdragen. Maar we willen je helpen.'

Negeer het.

Negeer het en het zal weg gaan.

'Goed. Het is genoeg geweest voor nu. Dat snappen we.' ratelde het hersenspinsel verder.

Leg op.

Zwijg.

'Ik zal op je wachten aan de bushalte.' probeerde Pen nog tevergeefs.

Het viel voor dovemansoren.

De lijn werd verbroken. Amber ervaarde een cocktail van tegenstrijdige emoties. Wat was echt en wat was vals?

Het antwoord zou haar die avond staan op te wachten.

16/10/2014 - 17:57 | IRIS Communication Group - Oostkamp, België

Wat overbleef van de dag vloog voorbij.

Angstvallig telde Amber de uren af. Ze durfde niet eens naar buiten te gaan voor het middagmaal. Dus at ze alleen aan haar bureau. Laat haar collega's maar roddelen. Het kon haar geen zak schelen.

Ze was er nog steeds niet volledig van overtuigd dat haar ervaring ingebeeld was. Krankzinnig zijn of magische wezentjes hebben die tegen haar praten, dat waren haar keuzes. Veel verschil zag ze eigenlijk niet tussen de twee.

De eindeloze stroom aan klachten leidde haar gelukkig af.

Voor eens verwelkomde ze zelfs een verbale veldslag. Alles was beter dan het alternatief. Maar de klok tikte onverbiddeijk verder.

Haar collega's vergaarden hun spullen reeds. Het moment waar ze allen naar aftelden naderde. Ging ze direct door? Dan riskeerde ze een gesprek met haar ingebeeide vriendin vlak voor haar collega's. De gehaasten verlieten hun bureau al. Ze wachtte best nog even af. Zo kon ze de mogelijke schade nog wat beperken.

Één voor één dropen ze af. Hier en daar wenste iemand haar nog een prettige avond. Ze zouden eens moeten weten.

Een kwartiertje later bleef alleen Amber nog over. Uitstel had nu geen zin meer.

Eenmaal beneden zag ze de secretaresse nogmaals. 'Je tijd van vanochtend aan het inhalen, meisje?' bemerkte ze bits.

Amber beet op haar tong. Ze knikte gewoon, zwaaide zwakjes en vertrok. Haar handen waren gebonden. Tegen de nicht van de baas begon je niet.

Eenmaal buiten zag ze reeds de halte. Er waren geen achterblijvers. En ook geen Emma. Sammy zal haar dan toch opgepikt hebben. Het kwam het best uit voor beiden. Als ze echt waanzinnig moest worden, dan toch het liefst alleen.

Het had geen zin om Emma daarbij te betrekken. Hoe stom was dat eigenlijk? Amber mocht haar niet eens. Maar toch wist ze dat Emma bezorgd zou zijn om haar. Misschien was ze zo slecht nog niet.

Of was dit niet meer dan een schuldgevoel voor haar gedrag? Gedrag dat ze misschien nooit meer goed kon maken. Voor zover ze wist, zat de kans er dik in dat ze morgen zou ontwaken in een instelling.

Wie zou het zeggen?

Het duurde nog even voor de volgende bus toe zou komen. Het wachten, dat had ze aan haarzelf te danken. Het alternatief schrok haar toch meer af. Haar beller, als ze al echt was, was het wachten vast beu geraakt.

Toch bleef het een gemengd gevoel.

Een antwoord op al haar vragen. Wat een aantrekkelijke belofte. Het klonk te mooi om waar te zijn. Maar uiteindelijk was er geen keuze. Want antwoorden kreeg ze toch niet van een verlaten bushalte.

Amber begon verveeld rond te kijken, prutsend met haar smartphone. Ze had nog steeds geen bericht van Isaac gekregen. Maar dat was ergens wel te verstaan. Zijn gedachten zaten waarschijnlijk nog bij de ruzie. De mazzelaar.

Of had hij weeral zijn gsm niet opgeladen? Dat zou weer typisch hem zijn. Wat maakte het uit, ze zou hem toch straks zien.

Ze keek op. Een waas begon het straatbeeld voor haar te verdraaien.

Vreemd.

Zo warm was het toch niet. Maar wat kende zij daar van?

Haar gedachten wendden zich terug tot Isaac. Hij zou begrip tonen voor haar situatie. Ze konden de huisarts nog laten komen. En dit hele gedoe kwam dan voor eens en altijd ten einde.

‘Amber! Hoi!’

Verdomme! Ze had te vroeg victorie gekraaid.

Vanuit de nevel stapte het meest barbaarse wezen dat Amber zich kon inbeelden. Deel voor deel doemde het op uit het niets. Van de schok zakte Amber ineen.

Het tienermeisje glimlachte zwakjes.

Amber had geen idee hoe ze met dit moest omgaan. Dus viel ze maar terug op haar truc van deze morgen en sloot haar ogen.

Dit gebeurt niet, herhaalde ze in haar hoofd.

‘Gaat het?’ vroeg een bezorgde Pen.

Amber kon zich niet inhouden. ‘Gaat het? Gaat het? Je komt

net uit de lucht gestapt en dat is wat je vraagt!’ raasde ze.

‘Kom, Amber, het is niet de eerste keer dat je dat ziet.’ antwoordde Penemué.

Amber wist waarover ze het had, maar ging er verder niet op in. Nee, in plaats daarvan vroeg ze ‘Kom je uit het woud?’

Een hand werd troostend op haar schouder gelegd. ‘Amber, alsjeblijft, je weet dit al. We waren er samen.’ fluisterde de stem haar in, ‘She’ol, herinner het je.’

Dat was juist het probleem.

Doorheen de dag schoten haar meer en meer details te binnen. Op het moment zelf had het enkel haar twijfel gevoed. Ze dacht dat haar verbeelding de gaten in haar psychose trachtte te vullen. Maar nu dat Pen hier stond, kon ze de waarheid niet langer ontlopen.

‘Ik herinner het me.’ gaf Amber toe, ‘Alles.’

Ze hief het hoofd op. Met tegenzin opende ze haar ogen. ‘Wat gebeurt er met me, Pen?’ vroeg ze. Haar blik was troebel. Maar ze herkende direct het meisje dat voor haar stond.

Ongekamde haren die wild stonden. Haar huid was iets lichter dan die van Izzy. *Midden-Oosters of was het Indisch?*, dacht Amber. Een baggy sweater verborg wat extra kilo’s. Dit alles werd vergaard in een pakketje van nog geen meter vijftig.

Zonder erbij stil te staan nam Pen Amber vast.

‘Het spijt me. We wilden alleen maar helpen.’ zei ze, ‘Je lichaam is nog aan het herstellen. Baraqiël is uren met je bezig geweest.’

Vandaar de schok die ze voelde. En waarschijnlijk ook de herstelde herinneringen. Pen liet haar terug los.

‘We gingen je meer tijd geven. Echt waar. Maar je begon She’ol al terug te zien, dus moesten we wel ingrijpen.’ zei ze verder.

‘Door te zeggen dat ik scheel kijk?’ antwoordde Amber.

‘Wel, humor is niet mijn sterkste punt.’ gaf een beschaamde Penemué toe, ‘De bedoeling was vooral je af te leiden, zodat je niet meer op de Boom lette. Maar Baraqiël... schoot uit.’

‘En schokte me?’

Pen knikte zwakjes. ‘Hij sleutelt niet vaak aan mensen. We zijn

niet echt de juiste personen hiervoor...?’

Amber zette alles op een rijtje. Het telefoontje en woud waren al wat duidelijker. Het bloed en de boswezens herinnerde ze zich ook. Maar ze had nog zoveel vragen.

‘Waarom doen jullie het dan?’ vroeg ze.

‘We kunnen je toch moeilijk in de steek laten. Zeker niet nadat we je voor die keuze moesten stellen.’ antwoordde Penemué.

Juist, de ‘keuze’. Maar daar begon ze liever niet over.

Het kenmerkend geluid van een stoppende bus legde het gesprek lam.

‘Kom je nog even mee?’ vroeg Amber aarzelend.

‘Natuurlijk.’

De bus was zo goed als verlaten. Slechts een ouder koppel en enkele luierende studenten. Ze konden onverstoord verder praten.

‘Hé, Pen,...’ begon Amber. Maar Penemué onderbrak haar.

‘Noem me Aisha.’

‘Van waar de plotse verandering?’ vroeg Amber.

‘Wel, het is de naam die m’n ouders me gegeven hebben.’ antwoordde Pen, ‘En ik trek blijkbaar al genoeg aandacht zonder een vreemde naam’.

Ze knikte haast onopmerkelijk in de richting van het ouder koppel. De man hield haar goed in de gaten. Amber kende het type. Isaac mocht dat soort blikken ook vaak verduren.

‘Juist, ja... Maar goed, ik speel mee.’ zei Amber.

Pen knipoogde en gaf haar een duwtje met de elleboog. ‘Hé, wat wou je eigenlijk zeggen voor ik je onderbrak.’

‘Wat ik wou vragen,’ begon Amber opnieuw, ‘is hoe je dit gedaan hebt.’ Ze haalde het berichtje van vanochtend boven.

‘Geen paniek, alles komt goed’

In plaats van een nummer stond er gewoon PEN ♥.

‘Oh, dat! Wel, communicatie is zo’n beetje mijn specialiteit. Het was dat of je computerscherm overnemen.’ antwoordde Pen.

‘Meen je het? Dan gingen ze me direct mogen afvoeren in een dwangbuis.’ spotte Amber.

Ze gaf liever niet toe hoe dicht dat bij de waarheid lag.
Pen lachte niet. De stilte die volgde was ongemakkelijk.

‘Hoe gaat dit verder, P...Aisha?’ vroeg Amber.

‘Hoe bedoel je?’ antwoordde het meisje.

‘Je zegt wel dat alles goed komt, maar voor zover ik zie komen al mijn problemen van jullie.’ merkte Amber op.

‘Wow, pas op wat je zegt! Je hebt je keuze zelf gemaakt. Wees blij dat wij er voor je zijn!’

Amber wist dat ze gelijk had. Zonder hen zou haar wereld nog steeds een jungle zijn. Maar dat maakte het niet makkelijker.

‘Je hebt gelijk. Het spijt me. Maar kan je echt niet zeggen wat er me nog te wachten staat?’ vroeg ze. ‘Het antwoord is niet veranderd, Amber.’ zei Pen. Ze was duidelijk op haar tenen getrapt. ‘Ik kan er niet op antwoorden.’

‘Juist, de... hoe noemde je het ook alweer?’ polste Amber.

‘Dumah.’ zei Pen, ‘Sommige dingen zul je zelf moeten ervaren.’

Alles wordt verklaard had blijkbaar zijn grenzen.

Tijd om het over een andere boeg te gooien.

‘Hé, waar is Barry eigenlijk?’ probeerde Amber, ‘Ik heb hem nog niet kunnen bedanken.’

Pen begon te giechelen. ‘Barry? Echt waar? Oh God, zeg dat nooit tegen hem!’ zei ze.

Amber glimlachte terug. De spanning tussen hen was aan het afnemen.

‘Maar serieus, Barry... Baraquiël is terug gaan werken.’ antwoordde Pen.

Meer wou ze er niet over kwijt.

Amber keek op. Haar halte naderde. Het was nu of nooit.

‘Pen?’ vroeg Amber.

Ze merkte op dat ze zich vergist had van naam maar corrigeerde het niet. Misschien dat het haar aandacht zou trekken.

‘Wat heb ik te maken met die oorlog?’ durfde ze eindelijk te vragen.

Pen nam haar tijd. Het leek nochtans een simpele vraag. Hoe

moeilijk kon het antwoord dan zijn?

‘Vroeg of laat raken we er allemaal in betrokken.’ bekende Pen uiteindelijk. Daar vreesde Amber al voor.

‘Godver, Aisha, zie ik misschien eruit als kanonnenvoer?’

Daar had Pen geen antwoord op terug.

‘Kom, zeg het me! Voor je het weet proppen ze me toch vol met pillen en hoor ik je toch niet meer!’ kafferde Amber verder.

Pen hield haar mond dicht. De andere passagiers keken Amber afkeurend aan. Riep ze nu echt tegen een tiener?

De bus hield halt. Het einde van de rit.

Pen zweeg nog steeds, ook wanneer ze Amber uit de bus hielp. Met rode ogen staarde ze het onbewogen figuur aan. Dan, waarom weet Amber niet, vloog Pen in haar armen.

‘Het spijt me, Amber. Echt waar, het spijt me zo.’ mompelde ze tussen het snikken door.

Pas dan drong het tot Amber door. *Ze weet wat ik doorsta.* Erger nog. Ze wist wat haar te wachten stond. En het boezemde haar angst in. Amber nam haar ook vast.

‘Als er iets is, wat dan ook, laat het me weten.’ hoorde Amber haar nog zeggen.

Haar grip gleed weg.

Ze bleef alleen achter bij de bushalte.

Wat een dag.

Amber wist nog steeds niet wat ze ervan moest denken. Eén iets was zeker. Dit moest ze delen met Isaac, haar rots in de branding. Ook al verklaarde hij haar voor gek, het zou tenminste van haar hart zijn. Meer kon ze nu niet wensen.

Met spoed rolde ze naar huis. Rust en vrede lonkten al wanneer ze de gevel in de verte zag.

Amber sukkelde met haar sleutels. Haar handen trilden nog wat na. Na enkele pogingen kreeg ze dan toch de deur open. Ze wierp een blik naar binnen.

Alle lichten waren uit.

‘Izzy! Ben thuis.’ riep ze.

Er kwam geen antwoord. Zou hij zijn trein gemist hebben?

Maar het was al te laat. Dat kleine zaadje van ongerustheid begon al te groeien.

Oh nee.

Na alles wat ze vandaag al had doorstaan. Dit kon ze er niet bij nemen. Angstvallig zocht ze de schakelaars. Één voor één flinkerden de lichten aan.

Daar, in de zetel, lag hij.

Amber hield haar adem in. Een ongeluk kwam nooit alleen. En blijkbaar was er groeps korting vandaag. In de grip van angst rolde ze naar hem toe. Haar adem stokte. Ze legde haar hand op zijn borst en duwde.

‘Isaac?’

De stilte leek eindeloos.

‘Huhwateriser?’ mompelde Isaac slaperig.

Godzijdank.

Het gewicht van al haar lasten viel weg. Er bleef alleen nog maar vermoeidheid over.

Liefdevol kantelde ze hem op zijn zijde. Het kostte wat moeite. Maar uiteindelijk lag hij in haar armen. Dromerig nam hij haar arm vast. De wereld mocht voor haar part vergaan.

Alle zorgen waren nu voor later.

'He who has a why to live for can bear almost any how.'

Nietzsche

2

BARAQIËL

17/10/2014 - 07:42 | Thuis - Brugge, België

'Kijk dan toch!'

De smartphone werd onder Isaac's neus geduwd. Hij las de vijf woorden luidop en keek naar de afzender. Amber wachtte ongeduldig zijn reactie af.

'Ik geef toe dat het raar is. Maar er moet een logische verklaring voor zijn. Misschien is het een of andere bizarre feel good campagne? Daarom dat ik je ook altijd waarschuw over het uitgeven van je persoonlijke informatie online. Let op m'n woorden, binnenkort vragen ze je om geld in ruil voor levensadvies.' antwoordde hij.

Je kan altijd op de menselijke spitsvondigheid rekenen om ongemakkelijke waarheden te ontwijken.

'Dat is het niet. Ik heb haar echt ontmoet!' zei Amber.

De laatste woorden kwamen er twijfelachtig uit. Ze had alleen haar geheugen om op te vertrouwen. Hetzelfde geheugen dat haar de laatste tijd in de steek liet.

'Maar daar ligt het hem juist. Je hebt iemand ontmoet die zei dat ze Aisha noemde. Van waar komt dat Pen gedoe dan?' zei Isaac.

Amber moest niets weten van zijn toon. Hij zou het bezorgd genoemd hebben. Zij gokte meer op betuttelend.

Haar lepel draaide wilde rondjes in haar kom muesli. Met neergeslagen ogen staarde ze de brei aan. Alles was beter dan Isaac nu onder ogen te komen.